

TEKST:
IRIS DE FEIJTER
THIJS DEMEULEMEESTER
FOTO:
ALEXANDER D'HIET

W

r

●

**ZKT.
VROUWEN**

GOED NIEUWS VOOR WERELDVROUWENDAG 8 MAART: NA LONDEN EN NEW YORK KRIJGT OOK BRUSSEL BINNENKORT ZIJN 'WOMEN ONLY'-BUSINESSCLUB: THE NINE. 'BIJ ANDERE CLUBS KWAMEN ER ZICH STEEVAST MANNEN ONGEVRAAGD IN HET GESPREK MENGEN.'

'JE RICHT EEN CLUB OP? Alleen voor vrouwen? Een stripclub dan? Of een bordeel?' Bijna elke keer als *Georgia Brooks* haar concept introduceert, botst ze op hardnekkige vooroordelen. 'Die tonen nog maar eens hoe nodig het is om een plek voor vrouwen te openen', zegt de Brusselse. In **THE NINE**, de eerste Brusselse businessclub voor women only, houden vrouwen hun kleren gewoon aan. En mannen raken alleen over de drempel aan de arm van een vrouwelijk clublid.

LINKS DE 'WOMEN ONLY'-BUSINESSCLUB THE NINE BEVINDT ZICH OP EEN BOOGSCHEUT VAN HET BERLAYMONTGEBOUW IN BRUSSEL. **OPMERKELIJK DETAIL:** IN HETZELFDE PAND UIT 1899 HUISDE VROEGER EEN MANNENCLUB.

Als vrouwen beleven we echt een momentum nu. De Europese Commissie heeft een eerste vrouwelijke voorzitter, Amerika een eerste vrouwelijke vice-president. Onderschat ook de impact van #metoo niet. Die kickstartte het gesprek over grensoverschrijdend gedrag dat jarenlang vanzelfsprekend was.'

Al die ervaringen sterkten Georgia Brooks' vermoeden dat er een markt was voor een 'women only'-businessclub. Haar idee is niet nieuw. 'In Londen en de rest van de wereld vind je al zulke clubs', zegt ze. 'Of we in België achterophinken? Dat zijn jouw woorden. Maar ik ben er zeker van dat Brussel er klaar voor is.'

'Ik droom al lang van een privé-vrouwenclub met een eigen stek. Een plek waar je helemaal op je gemak kunt zijn. Dat mis ik nu echt. Een gemengde club was geen optie. Die zijn er al genoeg', legt ze uit. 'Ik ben lid van verschillende Brusselse vrouwenclubs. Dat zijn toffe vrouwen en fijne events, maar we komen altijd samen in een restaurant of café. Halverwege de avond komen er steevast mannen zich ongevraagd in het gesprek mengen. Dat stoort mij. En in een co-workingplek probeerde een man me te versieren aan de koffieautomaat. Ik kwam er werken, geen lief opdoen.'

EIGEN MUZE

Al drie jaar broedt Brooks op de plannen voor haar club. In 2019 kocht ze het pand: een herenhuis uit 1899 met een grote tuin op een boogscheet van het Berlaymontgebouw. Jarenlang zat hier het Italiaanse restaurant Barbanera, waar veel (mannelijke) Europarlementariërs kwamen tafelen en netwerken. 'Daarvoor zou het een tijdje een mannenclub voor de Europese instellingen geweest zijn. Een prachtig

toeval hé', glundert Brooks. Als classica – ze studeerde klassieke oudheid in Londen, Warwick en Bologna – zocht ze voor de naam van haar club inspiratie bij de oude Grieken. 'The Nine is een referentie aan de negen muzen die elk een andere kunst vertegenwoordigen, zoals muziek, poëzie of geschiedenis. Tegenwoordig lijkt het wel alsof alleen mannen een muze kunnen hebben, zoals de muze van Yves Saint Laurent. Ik wil dat begrip opnieuw claimen. Vrouwen moeten hun eigen muze zijn.'

MANNELIJKE 'ARM CANDY'

'Aha, jij bent het die de stripclub gaat uitbaten', hoorde Brooks verscheidene keren op een bijeenkomst van handelaars in de straat. 'De roddelmachine is al op gang gekomen', lacht ze. Ook de inschrijvingen openen binnenkort. Afhankelijk van de covidmaatregelen plant ze in april een reeks soft launches. De echte opening bewaart ze tot 9 september – een knipoog naar de naam The Nine. Elke vrouw kan lid worden, net als non-binaire personen. Dat kan momenteel voor de introductieprijs van 650 tot 900 euro per jaar. Op events mag elk lid drie invities meenemen, en dat kunnen ook mannen zijn. 'The Nine mag niet de vrouwelijke versie worden van de elitaire Cercle Gaulois', zegt Brooks. 'Ik wil een diverse heterogene groep vrouwen samenbrengen. Om een breed publiek aan te spreken heb ik lagere tarieven voor jonge vrouwen en voor wie in de non-profitsector werkt. In de intakegesprekken pols ik ►

niet naar hun vermogen, hun diploma of – nog erger – naar wie hun man of hun vader is. Wel naar hun waarden. Ik zoek authentieke, nieuwsgierige, gemotiveerde en positief ingestelde vrouwen.’

Al die vrouwen – ze mikt op 500 leden – zullen van The Nine een soort tweede thuis kunnen maken. ‘Als je hier binnenkomt, kennen we je naam en weten we hoe je graag je koffie drinkt’, zegt Brooks, die op termijn verscheidene vestigingen van The Nine wil openen, in binnen- en buitenland. Beneden is er een restaurant met een bar, boven zijn er co-workingplekken, vergaderruimtes, een bibliotheek en een galerieruimte. Later wil ze op de zolderverdieping een wellness inrichten. Er zullen events georganiseerd worden, zoals lezingen en conferenties. ‘Over alle mogelijke onderwerpen, van fintech tot een beautystart-up of durfkapitaal. Alles kan.’

NOBODY'S WIFE

Al zes jaar is Brussel thuis voor Brooks, die voluit Georgia Mourad Brooks heet. Maar wat is thuis als je de dochter bent van een Britse vader en een moeder met Libanese roots die werd geboren in Egypte, maar als kind vluchtte naar Montréal, omdat haar ouders christelijk waren? ‘Mijn grootouders zeiden tegen mijn moeder dat ze op vakantie gingen. Met één valies kwamen ze aan in Canada. Een shock: het was daar -20 °C, in Caïro 40 °C. Later emigreerde mijn moeder nóg eens, met mijn vader naar Engeland.’

Ook Georgia, die opgroeide in Canada en Groot-Brittannië, emigreerde voor de liefde. Ze kwam naar Brussel voor Johan Ysewyn, een gerenommeerde mededingingsadvocaat en partner bij Covington & Burling. ‘Weet je wat ik vreselijk vind? Als mensen mij aanspreken als mevrouw Ysewyn. Ik kan het niet laten om te zeggen: ‘Ik ben mevrouw Brooks’. Nog zo vaak worden vrouwen voorgesteld door te refereren aan hun man. Die tijd moeten we toch stilaan voorbij zijn?’

‘Toen ik Johan ontmoette, was hij een gescheiden vader met drie kinderen. Verhuizen was voor hem onmogelijk, dus maakte ik de move. Ik had wel zin in een nieuw avontuur. Ook qua job was ik toe aan een nieuwe uitdaging. Ik had vijf jaar gewerkt als hoofdredacteur bij Chambers & Partners, een bedrijf dat jaarlijks een wereldwijde ranglijst maakt van de beste advocatenkantoren. Hoe groot de impact is van emigreren had ik niet voorzien. Je vrienden, je familie, je vertrouwde omgeving achterlaten: dat was heftiger dan ik had verwacht. Nu pas begrijp ik wat mijn moeder heeft meegemaakt. Ik ben heel close met haar. We bellen drie keer per dag.’

FEMINISTISCHE BIB

Feminisme en female empowerment zijn voor Brooks geen holle begrippen. Als ze kan, werkt ze in The Nine met vrouwen. Zo nam ze interieurarchitecte Héléne Van Marcke in de arm voor de renovatie. Stephanie Manasseh is haar kunstadviseur, die ook (verkoop)tentoonstellingen in het pand zal organiseren. ‘Natuurlijk selecteert ze alleen vrouwelijke artiesten’, aldus Brooks. Op de wijnkaart komen wijnen gemaakt door vrouwen en in de bibliotheek staan alleen vrouwelijke auteurs en feministische literatuur. ‘Zoals George Eliot, mijn lievelingsauteur. Zij gebruikte een mannelijk pseudoniem om serieus te worden genomen.’ Brooks schakelde grafisch ontwerpster Audrey Schayes

BOVEN IN HET GERENOVEERDE ART-NOUVEAUPAND KOMEN ONDER MEER EEN RESTAURANT, EEN BAR, CO-WORKINGPLEKKEN EN VERGADER- EN EXPORUIMTES.

van Codefrisko in voor haar huisstijl. En de beautyproducten in de toiletten en douches zijn van een ‘female-founded’ Belgisch merk waarmee ze binnenkort het contract ondertekent. ‘Natuurlijk staan hier ook stoelen, ontworpen door mannen. Maar als ik een vrouw kan vooruithelpen, doe ik dat.’

RIMPELEFFECT

The Nine is niet Brooks’ eerste ideologische wapenfeit. In 2017 richtte ze Fempower Initiative op: een vzw die onderwijs en gezondheidszorg biedt aan meisjes en vrouwen in het Midden-Oosten. ‘Ik lanceerde die vzw drie dagen na mijn bruiloft. Qua planning niet mijn handigste zet’, lacht ze.

Fempower, dat ondergebracht is bij de Koning Boudewijnstichting en volledig draait op giften van vrienden, familieleden en anonieme filantropen, is vooral actief in een sloppenwijk in Caïro waar naar schatting 9 miljoen mensen wonen. Officiële cijfers ontbreken, omdat niemand er papieren heeft. ‘Ik heb altijd al een zeer sterke band gehad met Caïro: mijn moeder komt daarvandaan en ook een groot deel van mijn familie woont daar nog. Tot wij onze kliniek daar openden, was er geen enkel ziekenhuis. Onvoorstelbaar toch?’, aldus Brooks, die normaal twee à drie maanden per jaar in Caïro verblijft. ‘We zetten vooral in op scholing, omdat de impact van onderwijs niet te onderschatten valt. Het verandert letterlijk levens. Een meisje vertelde mij: “Door te leren lezen en schrijven vind ik de woorden om tegen mijn papa te zeggen dat hij mij en mijn moeder niet mag slaan.” Ze krijgen ook andere dromen: ze willen niet trouwen, maar lerares worden. Vorig jaar lanceerden we ook een programma in Beiroet, waar intussen al duizend meisjes les volgen. Dat leidt tot een rimpeleffect, want zij geven die kennis ook weer door.’ ▶

BOVEN BROOKS NAM INTERIEURARCHITECTE HÉLÈNE VAN MARCKE IN DE ARM VOOR DE RENOVATIE VAN HET ‘CLUBHUIS’.

Brooks richtte Fempower op uit frustratie. Toen ze in Brussel aankwam, werkte ze als onderzoeker voor de vzw Christian Solidarity Worldwide. Ze deed meer bepaald onderzoek naar de godsdienstvrijheid in Turkmenistan. 'Interessant, maar ik was het beu om via de politieke weg naar impact te zoeken. Ik wilde het zelf doen, bottom-up, met mijn voeten in de modder', aldus Brooks. 'Soms voelt het alsof ik in twee werelden leef. In Brussel zit ik tussen prachtige huizen, in het Midden-Oosten zie ik kommer en kwel. En de pandemie heeft dat nog versterkt. Ook daar gingen de scholen dicht, waardoor veel meer meisjes in een tienerhuwelijk belandden, omdat die optie hun meer zekerheid bood. Maar ook bij ons is de pandemie desastreuzer voor vrouwen dan voor mannen. Allereerst is er de explosieve stijging van het huiselijk geweld. Daarnaast vervielen we tijdens de lockdown in het rolpatroon van de jaren 50: vrouwen namen alle huishoudelijke taken op zich én de zorg voor de kinderen die thuis waren. Maar ze moesten ook alle deadlines op hun werk halen. Opvallend veel vrouwen wisselden het afgelopen jaar naar een deeltijdse job. Ze werken ook vaker in sectoren die geraakt worden door covid.'

BRITSE EXCENTRICITEIT

In The Nine, dat gefinancierd wordt met eigen middelen, giften van sponsors en leningen bij de bank, zullen zeker Fempower-evenementen plaatsvinden, maar ook andere vzw's zijn welkom. 'Ik doe dit project niet voor de roem of het geld. Een buy-out over vijf jaar is geen optie. Wat moet ik dan doen? Een jacht kopen? Neen, ik doe dit om vrouwen vooruit te helpen.' Brooks ademt inderdaad feminisme. 'Weet je wat wijlen Ruth Bader Ginsburg zei als iemand vroeg wanneer er genoeg vrouwen in het Amerikaanse hooggerechtshof zouden zetelen? "Als het er negen zijn." Mensen vonden dat choquerend. Maar niemand stelde ooit die vraag toen het negen mannen waren', aldus Brooks. 'Ik was altijd tegen quota, tot mijn man me recent overtuigde. Vroeger was hij zelf ook geen voorstander. Maar nu hij ziet dat er de afgelopen dertig jaar in zijn sector werkelijk niets veranderd is, vindt hij dat we een handje moeten helpen. Als quota kunnen leiden tot een evenwichtige verdeling van jobs, dan heiligt het doel de middelen.'

BOVEN IN DE INTAKEGESPREKKEN MET DE LEDEN ZAL GEORGIA BROOKS NIET POLSEN NAAR HET VERMOGEN, HET DIPLOMA OF DE MAN VAN DE VROUWEN. WEL NAAR HUN WAARDEN. 'IK ZOEK AUTHENTIEKE, NIEUWSGIERIGE, GEMOTIVEERDE EN POSITIEF INGESTELDE VROUWEN.'

'Ook bij ons is de pandemie desastreuzer voor vrouwen dan voor mannen. Tijdens de lockdown vervielen we weer in het rolpatroon van de jaren 50.'

Voor we afscheid nemen, geeft Brooks ons nog een korte tour. Het restaurant en de bar beneden ogen uitbundig met landschapsbehang en messing accenten, de werkruimtes boven zijn kalmer, met veel wit. Van de toiletten maakten Brooks en haar interieurarchitecte ultieme showstoppers met een gewaagd kleurenpalet en druk behang tot op het plafond. 'Ik hou van die Britse excentriciteit.' Via de knalroze geschilderde dienststrap wandelen we naar beneden. Hier liepen ooit dienstmeiden zich uit te sloven voor de rijke familie die dit huis liet bouwen. Niet echt feministisch, natuurlijk. Brooks lacht: 'De wereld verandert door daden van mensen. Dat is precies wat ik wil doen. Het verleden kan ik niet veranderen, maar wel de toekomst.' ♦